

?Mireia Boya, davant la injustícia i de cara

«La Mireia va explicar que «aniré de cara» i no renunciaria ni «una coma» al programa electoral amb què la CUP es va presentar al 27-S» | «Anem a Madrid, a donar suport a la Mireia i a deixar clar que allò que cal és no negar-se sinó afirmar-se a cada pas, perquè cada cop que ens neguem, callem o assumim ens xafen més i més»

Mireia Boya, al centre, dijous a Lleida on va comparèixer per anunciar la seva postura davant el Tribunal Suprem | eldiario.es

Mireia Boya declararà, aquest dimecres 14 de febrer, davant el jutge del Tribunal Suprem, Pablo Llarena, per la causa contra la proclamació de la República Catalana. El dilluns abans, la Mireia va exposar públicament, en roda de premsa, que «assumeix els riscos» i que es mantindria ferma en les seves idees per tal de «reivindicar» davant la «injustícia espanyola» els resultats de l'1-O. La Mireia va explicar que «aniré de cara» i no renunciaria ni «una coma» al programa electoral amb què la CUP es va presentar al 27-S. Això anirà acompanya de la reivindicació dels resultats de l'1-O davant Llarena: «vam fer un referèndum i el vam guanyar».

Aquesta forma d'enfrontar-se a la injustícia espanyola és nova en l'actual panorama, ple de renúncies que al final han servit de ben poca cosa als que les han fet més enllà de l'arrossegament davant de la imposició que suposa aquesta poder judicial manat des del poder de l'estat per provocar càstigs exemplars en aquells que vam intentar, a través de mitjans democràtics, fer front a l'autoritarisme i la imposició. Davant d'aquest fals poder judicial és veritat que també hi ha hagut l'opció de no fer-li cas quan ens crida a declarar i dir-li que no el reconeixem; i aquesta és una opció legítima i potent, defensable en tots els casos sense cap mena de dubte.

Ara bé, plantar cara a l'amo i dir-li a la cara que allò que vam fer era el que calia fer és també

una bona forma de moure i remoure el món que els criminals al capdavant de l'Estat volen construir, un món on només sigui possible allò que és legal, controlat, silenciós i submís.

Per tot això anem a Madrid, a donar suport a la Mireia i a deixar clar que allò que cal és no negar-se sinó afirmar-se a cada pas, perquè cada cop que ens neguem, callem o assumim ens xafen més i més. ja ho sabíem però ara és més clar que l'aigua. Per tant, autodefensa popular i no deixem els carrers passi el que passi.